

τη του κοτζάμ βαρέλι και νὰ τρέχη ; . . . σὲ καλὸ σου, παιδί μου !

Ὁμολογῶ ὅτι πρὸς στιγμὴν μετενόησα διὰ τὸ ἀπερίσκεπτόν μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ φανῶ και τόσον ῥίψασπις και ἀναλαβῶν πάλιν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἰδέας μου λέγω :

— Αἰ, μ' ἀκούς 'σ'ὄ,τι θὰ σοῦ πῶ ; μικρὸ κόπο θὰ κάμωμε, ἀλλὰ κάτι θαῦρωμε.

Ἀκούσασα ἡ γραῖα ὅτι κάτι θαῦρωμε ἔγειρε ἄλλη τὴσση.

— Γιὰ λέγε ντὲ, λέγε λοιπὸν, εἶπε, στυλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν αὐτῆς στύλου, ὅστις ὑπεβάσταζε καταπράσινον κληματαριάν.

— Ἄκουσε, τῆς λέγω, θὰ σοῦ προτεινῶ ἕνα δυνατὸ καρτέρι : τὸ μεσημέρι ὅπου κοιμοῦνται ὅλοι και ἡσυχάζει τὸ χωριὸ και τοῖς δὲν ἀκούεται, νὰ παραφυλάξωμε μεις ἀπὸ τὸ πορτάκι στὴ μέση στὰ καλούπια· ἔχει ἐκεῖνο χαρμαῖδες, κάθουσι τοῦ λόγου σου μία ὥρα και ἔπειτα γῶ ἄλλη μία, κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖ δὲν μὰς βλέπει και μεις βλέπομε ὅλα ἔτσι λοιπὸν καρφώνωμε τὰ μμάτια μας 'στὸ κοτέτσι και τότε . . . ὁ διάβολος ὀλοφάνερος νάιναι θὰ τὸν πιάσωμε.

Κατ' ἀρχὰς ἡ γραῖα, ἥτις ἐστατικὴ μὲ παρετήρει, δὲν ἐφάνη τόσον σύμφωνος . . . ἔπειτα ὅμως τὴν ἤκουσα μονολογοῦσαν : « Πέρνω και τῆ ῥόκα μου γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα και ἂν τῷ-τῆ ἡ τύχη μου νάγναντέψω τὸν διάβολο, γραμμένο μου εἶνε . . . » και ἔπειτα : « Ἐλα μὲ κατάρφες, εἶπε, στὴ μία λοιπὸν καλὴ ἀντάμωσι ».

Ἦτο σχεδὸν μεσημβρία και ἔπρεπε νὰ γευματίσωμεν. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἐξεκίνησεν ἐκεῖνη, ἐνῶ ἐγὼ σύρας ψιάθόν τινα παρὰ τὴν θύραν τοῦ χαμηλοῦ δωματίου κατεκλίθην ἐκεῖ, θέλων νὰ διασκεδάσω μὲ τὴν περιέργειάν της, και βέβαιος ὅτι ὁ διάβολος δὲν θὰ ἐπῆδα τὰ . . . καλούπια.

Κωμικώτερον στάσιν και σκηνὴν ἐν κωμῶδιᾳ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπινοήσῃ τις. Διήρκεσε δὲ τοῦτο ἐπὶ τέταρτον ὥρας, ὁπότε ἀκούω βραγχινὴν τινα και ἀδύνατον φωνὴν, ἥτις οὐδὲν ὅμως ὁμοιάζε τῇ ἰδικῇ της, και ἐφαινετο μᾶλλον ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ στήθη, ἄτινα ἐπίεζεν ὑπέρογκον βᾶρος. Ἠγέρθην και ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος της, ὁπότε τὴν βλέπω καταπόρφυρον και διὰ παντὸς σημείου και φόρου ἐλαφροῦ καταγινωμένην εἰς τὸ νὰ μὲ καλέσῃ.

Ἀμέσως ἐπλησίασα· ἐκίνηθ δὲ δάκνουσα τὸν λιχανὸν της και :

— Κύττα ! μοῦ λέγει. . . Τέτοιο δαιμόνιο, μπᾶ, μπᾶ ! ποτὲ μου. . .

Ἔθεσα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν θυρίδα, και τί νομίζετε ὅτι εἶδον ;

Ἦσαν τρεῖς μεγάλοι ποντικοὶ, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ἦτο κατακελιμένος ὑπτίος και περιέσφιγγε διὰ τῶν προσθίων και ὀπισθίων ποδῶν του ὦ-

νὸν, ὅπερ εἶχον θέσει ἐπὶ τῆς κοιλίας του οἱ δύο ἄλλοι, οἵτινες ἔσυρον αὐτὸν ἀπὸ τῶν . . . ὧτων και ἐπροχώρουσι σιγὰ σιγὰ, πρὸς ἄκραν μὲν εὐχαρίστησιν τοῦ συρομένου ποντικοῦ, πρὸς ὀλίγην ἐνόχλησιν τῶν συρόντων, και πρὸς ἐκπληξιν ἐμοῦ και τῆς γραίας !

— Τιμουδιᾶ, λέγω, νὰ δοῦμε τί θ' ἀπογεινῆ ; Παρετήρουν ὀλονὲν και ἐκεῖνοι ἐπροχώρουσι μέχρι τοῦ τοίχου, ὅπου ἐστάθησαν ἀκριβῶς εἰς μέρος, ἐνθα ὑπῆρχον χόρτα ξηρὰ και ἄχυρα φύρδην μίγδην ἐρριμμένα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ποτε ὑπόπτειεν ὅτι ἦτο ἡ φωλεὰ τῶν παρεμέρισαν τότε τὰ χόρτα, ἐκυλίνθησαν τὸ ὦν εἰς τὴν φωλεάν, ἔπειτα κατῆλθον και αὐτοί.

Ἦνοιξα τὴν θυρίδα τότε και ἐπροχώρησα πρὸς τὸν τοῖχον μετὰ τῆς ἐκπεληγμένης γραίας· ἐφθάσαμεν ἀκροποδητὶ εἰς τὰ χόρτα και διὰ μιᾶς παρεμερίσαμεν αὐτὰ, και . . . ὦ ἐκπληξίς ! ἡ φωλεὰ ὁμοιάζε πρὸς τ' ἀτελεύτητα ἐκεῖνα ὑπόγεια τὰ πλήρη βαρελίων οἴνου κατὰ σειρὰν τεθειμένων. Ἐκαστος ποντικὸς εἶχε κάμει ὀπήν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐκάστου ὠοῦ και ἐρρόφα τὸ ζωτικώτερον νέκταρ.

Ἐμέτρησα τὰ κελύφη τῶν ὠῶν και ἦσαν ὑπὲρ τὰ 40 !

Δὲν ἔχω δίκαιον νὰ μὴ ἀπορῶ ἀναγινώσκων εἰς τὸν Λοφονταῖνον ὅτι :

*Les fables ne sont pas ce qu'elles semblent être
Le plus simple animal nous y tient lieu de maître ;*
Κ. Δ. ΚΑΛΑΜΟΝΤΖΗΣ.

ΤΑ ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Τὰ ἐπιστολικά δελτάρια, ὧν ἡ ἐπινοήσις ὀφείλεται ὡς γνωστὸν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ταχυδρομείων ὑπουργὸν τῆς Πρωσσίας κ. Στέφαν, ἐξηκολούθησαν καταπληκτικῶς διαδιδόμενα ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1869 εἰσαγωγῆς αὐτῶν. Ἐν μόνῃ τῇ Εὐρώπῃ σήμερον ἀποστέλλονται κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ 400,000,000 δελταρίων, ἐν δὲ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἡ ἐτησία αὐτῶν κατανάλωσις συμποσοῦται εἰς 280 περιῶν ἑκατομμύρια. Ἐν ἔτει 1880 ἐγένετο χρῆσις ἐν μὲν τῇ ἐσωτερικῇ ἀνταποκρίσει τῶν Κρατῶν τῆς παγκοσμίου ταχυδρομικῆς ἐνώσεως ὑπερπεταχοσίαν ἑκατομμυρίων ἀπλῶν δελταρίων και 3 ἑκατομμυρίων τοιοῦτων μετ' ἀπαντήσεως, ἐν δὲ τῇ διεθνείᾳ ἀνταποκρίσει τὸ ποσοῦν τῶν καταναλωθέντων δελταρίων ἀνῆλθεν εἰς 18, 500,000. Πρὸς ὁμοιόμορφον κατασκευὴν τῶν δελταρίων ὅλων τῶν χωρῶν ἐπρονόησεν ἡ γενικὴ ταχυδρομικὴ σύμβασις ὄρισασα ὅτι τὸ μέγεθος τῶν δελταρίων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαῖν ὠρισμένον τι μέτρον, ἦτοι 14 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου διὰ τὸ μῆκος αὐτῶν και 9 ἑκατοστὰ

διὰ τὸ πλάτος, ὅτι τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν κατασκευαζόμενα δελτάρια δὲν εἶνε δεκτὰ εἰς κυκλοφορίαν, καὶ ὅτι τὰ πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὰς χώρας τῆς ταχυδρομικῆς ἐνώσεως προωρισμένα δελτάρια δέον νὰ φέρωσιν ἐντυπον τὸ τε σύμβολον τῆς ἀξίας αὐτῶν, τὴν γαλλικὴν ἐπιγραφὴν «Union postale universelle», ὡς καὶ τὸ ὄνομα τῆς χώρας, ἐξ ἧς προέρχονται, γαλλιστί. Ἡ διακανόνισις τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν διπλῶν ἐπιστολικῶν δελταρίων, ἦτοι τῶν δελταρίων μετ' ἀπαντήσεως, ἀφῆθη εἰς τὰς ἐνδιαφερομένης Κυβερνήσεις. Κράτη τινὰ, καίτοι ἔχοντα ἐν χρήσει ταχυδρομικὰ δελτάρια διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνταπόκρισιν, δὲν εἰσήγαγον ἔτι τοιαῦτα διὰ τὴν μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς. Τὰ ἐλάχιστα τῶν δελταρίων κατέχει ἡ νῆσος Νεοφούνλανδ, ἔχοντα μῆκος μὲν 11 μ. καὶ 4 ἑκατ. τοῦ μέτρου, πλάτος δὲ 7. Εἰσὶ δὲ ταῦτα ἀξιοπαρατήρητα καὶ διὰ τὴν τεχνικὴν σύνθεσιν αὐτῶν, καὶ τὸν συνδυασμὸν τῶν ἐπ' αὐτῶν γραμμάτων καὶ κοσμημάτων. Οὐχ ἦτον ἀξία μνείας εἶνε καὶ τὰ ἀπλᾶ καὶ διπλᾶ δελτάρια τῆς δημοκρατίας τῆς Γουατεμάλας, χρώματος ἀνοικτοῦ κιτρίνου ὄντα. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄνω ἡμίσεος τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς φέρουσι κεφαλὴν γυναικὸς ἐν ὡσειδῇ πλαισίῳ μετ' ἐπιγραφῆς « $\frac{1}{4}$ Quartallo real», περιβαλλομένης δι' ἀνθεμίων, καὶ ὑποκάτω ἐντύπους τὰς λέξεις «Cartas postales de la Republica de Guatemala». Ἄλλα ἀξία λόγου δελτάρια εἰσὶ τὰ τῆς μικρᾶς γερμανικῆς νήσου Ἑλγολάνδης, τῆς τελοῦσης ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυριαρχίαν, ἔχοντα καλλιτεχνικῶς ἐξωγραφημένην τὴν ἔμπροσθεν ἐπιφάνειαν, ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή «Helgoland» διὰ στοιχείων γοθθικῶν, ἅτινα φαίνονται ὡς καταδύοντα ἐν τῇ θαλάσῳ, κάτωθεν τὰς λέξεις «Union postale universelle» καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ ἄνω ἄκρου τὰ σήματα τῆς Ἑλγολάνδης καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἀξίας αὐτῶν ἀγγλιστί καὶ γερμανιστί «5 Farthings = 10 Pfennig». Μόνον τὰ δελτάρια τῆς μικρᾶς ταύτης νήσου καὶ τὰ τῆς Ἰταλίας καὶ Ἑλβετίας φέρουσι τὸ σύμβολον τῆς ἀξίας αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἄνω γωνίας· τὰ τῆς Κούβας, Γουατεμάλας, Πορτορικου καὶ Ἰσπανίας φέρουσι τὸ σύμβολον τῆς ἀξίας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀνωτέρου μέρους, πασῶν δὲ τῶν ἄλλων χωρῶν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἄνω γωνίας. Ὡς πρὸς τὰ διπλᾶ δελτάρια ἀξιον σημειώσεως εἶνε τοῦτο, ὅτι ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν μόνον τὰ τῆς Φιλλανδίας καὶ Σουηδίας εἰσὶ συνημμένα οὐχὶ κατὰ τὴν πλατεῖαν πλευρᾶν αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν στενωπῆραν.

Εἶνε ὅλως οὐδαμινῶ χαρακτῆρος ὁ ἄνθρωπος ὁ μὴ ἔχων ἓνα τινὰ χαρακτῆρα.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πρίγκηψ τῆς *** προσεκάλεσε τὸν διάσημον ἰατρὸν Φ* εἰς τινὰ ἀσθένειαν τῆς συζύγου του.

— Πρέπει νὰ εἰσθε εὐχαριστημένος, ἰατρέ, εἶπεν ἡ Α. Υ., ὅτι σὰς προσεκάλεσα νὰ ἰδῆτε τὴν πριγκηπέσσαν· αὐτὸ θὰ σὰς κάμη μεγάλο ὄνομα.

— Ἐὰν δὲν εἶχα ἦδη τὸ ὄνομα, ἀπῆντησεν ἡσύχως ὁ ἰατρός, δὲν θὰ ἤμην ἐδῶ τώρα.

* *

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀποφασίζει νὰ προσφέρῃ μίαν Κυριακὴν εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὴν ἔκτακτον διασκέδασιν τῆς δι' ἀμαξῆς περιδιαβάσεως ἐν τῇ πόλει, καὶ πρὸς τοῦτο ἐνοικιάζει ἀμαξίαν μετὰ τὴν ὥραν.

Ὁ ἀμαξῆλάτης, ἅμα ἐγκαθιδρύθη ἡ οἰκογένεια ἐν τῇ ἀμαξῇ, κινεῖ τοὺς ἵππους του εἰς καλπασμὸν διὰ τῶν ὁδῶν.

— Ἐ, ἔ! κατὶ μεγάλη φόρα' πῆρες; φωνάζει ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸς τὸν ἀμαξῆλάτην. Κατὰ τοῦ τρέχεις ἔτσι, ἡ ὥρα θὰ περάσῃ πολὺ γρηγορώτερα.

* *

Ἐν τινι σκηνῇ ἰταλικῆς κωμωδίας ὁ Μεζζετίνος ἐμφανίζεται κρύπτων τι ὑπὸ τὸν μανδύαν του.

Ὁ Ἀρλεκίνος τὸν ἐρωτᾷ:

— Τί κρατεῖς αὐτοῦ;

— Ἐνα μαχαίρι, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Ὁ Ἀρλεκίνος ἐρευνᾷ καὶ ἀνακαλύπτει μίαν φιάλην. Τὴν ἀρπάζει, πίνει τὸ περιεχόμενον καὶ ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην λέγει:

— Νὰ, παρ' τὸ θηκάρη!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἄμα ποῦ γένη τὸ κακὸν κ' οὐτ' ἔχει θεραπείαν, ἂν πάρῃ τὴν ἀπόφασιν, ὁ πόνος τελειώνει.

Τὸ νὰ θρηγῆ ἓνα κακὸν ποῦ ἔπεσε καὶ πάγει, εἶναι ὁ τρόπος νὰ ζητῆς νέον κακὸν νὰ φέρῃς.

Ὅ,τι δὲν ἔχει γλυτωμὸν ἂν σοῦ τὸ παρ' ἡ τύχη, τὴν τύχην τὴν περιγελάς, ὑπομονὴν ἂν δείξῃς.

Ἐνας κλεμμένος ποῦ γελά κἀτὶ ἀπ' τὸν κλέπτην κλέπτει· ἂν ὁμως κλαίῃ τοῦ κακοῦ, τὸν ἐαυτὸν του κλέπτει.

(Σαϊκσπεῖρος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἐν Σμύρνῃ ὁμογενὴς ἰατρός καὶ φίλος τῆς «Ἐστίας» κ. Μ. Π. Κοσσονῆς λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ 410 (σελ. 715) τῆς «Ἐστίας» δημοσιευθέντος ἀνεκδότου περι συειδήσεως τῶν ζώων κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Κλαυ-